

Itthon — és otthon

Négy világrész diákjai Budapesten

Változatos nemzetközi társaság ül együtt a kollégiumi társalgóban. A világ egymástól távol eső tájairól, Európa különböző országaiból, sőt Afrikából, Amerikából, Ázsiából jöttek a diákok — és magyarul beszélgetnek.

Kétezen vannak

Az ötvenes évek elejétől kezdve egyre többen jönnek hozzánk tanulni a környező országokból és a harmadik világból. Létszámuk arányosan növekedett Magyarország nemzetközi tekintélyének erősödésével, kapcsolataink bővülésével. Eddig több mint ezer külföldi szerzett nálunk képzettséget, s ebből háromszáz fölött van azoknak a száma, akik a fejlődő országokból érkeztek hozzánk. Évente 300—400 új vendég érkezik egyeteminkre, főiskoláinkra. *Jelenleg több mint kétezen tartózkodnak nálunk.*

— Most egy kórház tervezésén dolgozom. Hat éve jöttem Magyarországra. Építészmérnöknek készülök, már az egyetemi évek végén járok, diplomamunkámat készítem — mondja *Walter Reisz*. Dél-amerikai, Uruguayból való, bár kifejtéséről ítélné akár Somogyból is jöhetett volna. Dél-Amerikáról beszél s a budapesti diákéletéről, meg arról, hogy milyen sokágú feladat a kórház tervezése, hogy szakmailag mit jelentettek számára a Magyarországon eltöltött évek. Aztán az általános „honismereti” témák is előkerülnek: a magyar konyha és a futball. *Walter*től mint uruguay-i fiútól mindig mindenki azt várja, hogy focizzon. — Hat éve nem voltam otthon, nyaranként legtöbbször dolgozom. Szüleimet segítem, mert nálunk bizony nagyon nehéz a szegényember élete.

Holnap „zéhá” lesz

Két algériai diák, *Chadi Mazsid* és *Bonandel Nasszer* izgatottan közli:

— Holnap „zéhá” lesz, azaz zárthelyi írásbeli dolgozat!

Első éves vízipítómérnök-hallgatók, kezdeti nyelvi nehézségeikről beszélnek. Szinte kivétel nélkül ez a legnagyobb problémája a külföldi diáknak, amikor az egyéves előkészítő nyelvtanulás után először ül be az egyetem padjaiba. Ekkor kapja el a mindennapi élet forga-taga, magyar diáktársaival is ekkor találkozik először az egyetemen és a kollégiumban.

A szokások különbözősége is szóba kerül. Sok mindenben lehet a vendéglátó országhoz hasonlulni, de azonosulásról

azért nincs szó. Női egyenjogúság? — a két algériai fiatalember a fejét ingatja; otthon ez azért egészen másként van.

— Szeretném megismerni az itteni életet, az embereket. Magyar—angol szakos hallgató vagyok, az a vágyam, hogy tanulmányaim befejezése után magyarországi tudósító lehessenek — mondja *Borisz Sesztakov*, akit a TASZSZ küldött Moszkvából, hogy nálunk tanuljon.

Magyar írók nevei merülnek fel, *Lenygyel diákok Krúdy Gyuláról, Radnóti Miklósról, Váci Mihályról készítenek szakdolgozatokat*, ezért jöttek Budapestre. Gyűjtik az anyagot, tökéletesítik nyelvtudásukat; a magyar irodalom tolmácsolásának szentelték életüket. Színházba is járnak, de sajnos, keveset, az ösztöndíjból erre már nehezen futja.

A kapcsolatok megmaradnak

Az ösztöndíj csak néhány évre szól ugyan, de a kapcsolat tovább is fennmarad. S ez nemcsak az irodalomszakosokra vonatkozik. A jemeni *Shannan* például klinikai pszichológus lesz, az ő számára elengedhetetlen a későbbi tudományos együttműködés. Ennek a tudományágnak kevés művelője van Jemenben, munkájához a „tudásutánpótlás” nyilván sokáig Budapestről fog érkezni.

— Sokféle szál fűzhet egy-egy ösztöndíjast Magyarországhoz. Engem a zene — mondja *Towfeek Hany*. Iraki fiú, otthon a Keleti Zeneművészeti Főiskola növendéke volt. A budapesti Zeneművészeti Főiskola hegedű szakára készül, két éve a *Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskola* hallgatója. — Elsősorban zenepedagógus szeretnék lenni. Nálunk otthon nincs rendszeres zeneoktatás, nem fordítanak erre gondot. Nincsenek szakemberek, az eredeti iraki népzene pedig szinte teljesen elszűnyedt. Mikor hazatérek, szeretnék népzeneoktatásba fogni. Nem lesz könnyű, mert a keleti zene törvényeinek teljes rendszerét, a népzene feltárásának módszereit még nem sikerült megtalálni. Kairóban már háromszor volt konferencia erről a témáról. *Bartók Bélát* is foglalkoztatta az arab népzene, járt is gyűjtőúton.

Hogyan érzik tehát magukat a külföldi diákok Magyarországon?

— Nem olyan könnyű erre így általánosságban felelni — válaszolják egybehangzóan. — Akármilyen jó itt, természetesen mindig hazagondolunk arra a földre, ahol születünk. Itthon érezzük magunkat, de azért jó lesz majd hazamenni...